

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 marca 2016 r. Sąd Rejonowy w Łęczycy stwierdził, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie z dniem 9 października 1988 roku, służebność gruntową o treści służebności przesyłu obciążającą nieruchomość położoną w miejscowości G. stanowiącą działkę gruntu oznaczoną w Ewidencji Gruntów i Budynków numerem (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta (...) w zakresie prawa do lokalizacji w granicach tej nieruchomości odcinka napowietrznej linii energetycznej niskiego napięcia 0,4kV wspartej na słupach, zgodnie z oznaczeniem lokalizacji tych urządzeń na mapie sytuacyjnej sporządzonej przez biegłego geodetę R. J. wpisanej do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego prowadzonego przez Starostę (...) w dniu 20.08.2015r. pod numerem P. (...)_2015.699, a ponadto na prawie wejścia i wjazdu na nieruchomość obciążoną przez pracowników przedsiębiorcy będącego właścicielem urządzeń, a także przez wszystkie podmioty i osoby, którymi ten przedsiębiorca się posługuje w związku z prowadzoną działalnością wraz z koniecznym sprzętem w celu wykonywania niezbędnych czynności technicznych związanych z eksploatacją, konserwacją i remontami tych urządzeń zgodnie z ich przeznaczeniem oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego postanowienia w zakresie stwierdzającym nabycie przez Skarb Państwa służebności gruntowej złożył uczestnik postępowania A. B. zarzucając mu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

a) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz błęd w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia za datę początkową biegu terminu zasiedzenia daty sporządzenia protokołu z odbioru technicznego sporządzonego w dniu 8 października 1968 r., podczas gdy bieg terminu zasiedzenia służebności należałoby liczyć od chwili trwałego połączenia urządzenia z siecią i rozpoczęcia przesyłu, co z kolei w żaden sposób nie wynika z ww. protokołu, a ponadto nie mogą stanowić w tym zakresie dowodu zeznania świadka M. Z. oraz J. P. opierające się jedynie na treści dokumentów, gdyż osoby te nie były ani świadkami posadowienia urządzeń ani ich podłączenia pod napięcie;

b) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, błąd w ustaleniach faktycznych, brak wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie przyjęcia, że linia elektroenergetyczna niskiego napięcia, o której wspomina protokół odbioru technicznego z dnia 8 października 1968 r. przebiega przez nieruchomość uczestnika A. B. od 1968 r. oraz w niezmienionej lokalizacji, podczas gdy w żaden sposób nie wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

c) przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, co polegało na uznaniu przez Sąd I instancji, iż doszło do przeniesienia posiadania pomiędzy poprzednikami prawnymi wnioskodawcy, pomimo że dowody zaoferowane przez wnioskodawcę nie wykazują powyższego twierdzenia, co skutkowało błędnym przyjęciem, podczas gdy w żaden sposób nie wynika to z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie;

- art. 292 k.c. w zw. z art. 305¹- 305⁴ k.c. w zw. z art. 172 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na stwierdzeniu zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, pomimo braku wystąpienia wszystkich przesłanek warunkujących stwierdzenia takiego zasiedzenia tj. posiadania i wykonywania przez wnioskodawcę oraz jego poprzedników prawnych czynności, które miały świadczyć i decydować o zasiedzeniu służebności, tj. przebudowa, rozbudowa, remonty, naprawy, modernizacje, odbudowa linii;

- art. 292 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, przejawiające się uznaniem możliwości zasiedzenia służebności o treści opowiadającej służebności przesyłu, pomimo iż obowiązujący kodeks cywilny wprowadził numerus clausus praw rzeczowych, wśród których nie jest wymieniona służebność o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Wskazując na powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę postanowienia w zaskarżonym zakresie i oddalenie wniosku, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz uczestnika kosztów procesu za obie instancje według nom przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Rozważając w pierwszej kolejności zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. podkreślić należy, iż apelujący wskazał, że Sąd I instancji – błędnie zdaniem apelującego- uznał za udowodnioną okoliczność rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia, przebiegu przez nieruchomości uczestnika A. B. linii elektroenergetycznej niskiego napięcia oraz przeniesienia posiadania służebności między poprzednikami prawnymi wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego wszystkie wskazane wyżej okoliczności zostały przez Sąd I instancji prawidłowo ustalone. Nie ulega wątpliwości, że początek biegu terminu zasiedzenia datuje się na okres, kiedy to przedsiębiorstwo państwowe, objęło w posiadanie urządzenia przesyłowe, a tym samym i nieruchomości uczestnika postępowania A. B. w zakresie, w jakim urządzenia te przebiegały przez jego nieruchomości. Wbrew argumentom apelującego z protokołu odbioru technicznego wynika, że dotyczy on także linii niskiego napięcia przechodzącej przez miejscowość G. II, a świadczą o tym uwagi w dolnej części protokołu, tj. „C L. n/n bez usterek” i dalej wskazany opis czynności przeprowadzonych w odniesieniu do tej linii.

W sprawie niniejszej Sąd I instancji ustalił, że napowietrzna linia energetyczna 0,4 kV G. II została oddana do eksploatacji w dniu 8 października 1968 r. Dla oceny biegu zasiedzenia nie była istotna okoliczność, od kiedy poprzednik prawny wnioskodawcy rozpoczął eksploatację urządzeń elektroenergetycznych (w znaczeniu zaczął faktycznie przysyłać energię elektryczną), ale kiedy je postawił na działce uczestnika postępowania i czy pozostawał w uzasadnionym przekonaniu, że miał do tego prawo. Bowiem już wówczas właściciel nieruchomości mógł podjąć działania wobec przedsiębiorstwa państwowego (poprzednika prawnego wnioskodawcy), by zaprzestało naruszania jego władztwa. Taka ocena jest zgodna z zapatrywaniem Sądu Najwyższego wyrażonym choćby w uchwale z dnia 9 sierpnia 2011 r., III CZP 10/11 (OSNC 2011/12/129), zgodnie z którą dla rozpoczęcia biegu zasiedzenia przesyłu koniecznym jest faktyczne istnienie urządzenia przesyłowego na nieruchomości. Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika zaś, że od chwili odbioru technicznego i przekazania linii do eksploatacji, co nastąpiło z dniem 8 października 1968 r., była ona w posiadaniu poprzedników prawnych wnioskodawcy. W dalszej kolejności Sąd I instancji ustalił, że od chwili oddania ww. linii energetycznych do użytku do chwili obecnej przedmiotowymi liniami jest przesyłany prąd, co świadczy o nieprzerwanej eksploatacji linii.

Za chybione należało uznać zarzuty dotyczące rzekomego braku wykazania przez wnioskodawcę następstwa prawnego przeniesienia posiadania pomiędzy poprzednikami prawnymi wnioskodawcy. W ramach ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy chronologicznie przedstawił przebieg przekształceń własnościowych przedsiębiorstwa państwowego w postaci Zakładów (...), Zakładów (...) chwili utworzenia wnioskodawcy (...) Spółki Akcyjnej w G.. Na potwierdzenie tych przekształceń własnościowych wnioskodawca przedstawił stosowne dowody, które nie nasuwały żadnych wątpliwości i do których odwołał się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu orzeczenia (por. str. 2-4), a zatem nie zachodzi potrzeba ponownego ich przywoływania i analizy. Wynika z nich zarówno następstwo prawne wnioskodawcy po uprzednich przedsiębiorstwach państwowych, jak i przejęcie mienia poprzedników, w tym linii przesyłowej biegnącej przez działkę uczestnika i powstałej uprzednio służebności gruntowej z tym związanej.

Nie znajdują uzasadnienia także zarzuty naruszenia art. 292 k.c. w zw. z art. 305¹ k.c., którymi wnioskodawca zmierzał w istocie do wykazania, że interpretacja tych przepisów - przemawiająca za możliwością nabycia w drodze zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu - jest niezgodna z postanowieniami

Konstytucji RP. Przyjęta przez Sąd I instancji interpretacja w/w przepisów, którą Sąd odwoławczy podziela, znajduje uzasadnienie zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, a zatem nie zachodzi potrzeba powielania argumentów z nią związanych (por. choćby uchwały SN z dnia 07.10.2008r. w sprawie III CZP 89/08; także postanowienie SN z dnia 05.06.2009r. w sprawie I CSK 392/08 – wszystkie opublikowane jw.).

Reasumując, w sprawie niniejszej zostały spełnione wszystkie przesłanki zasiedzenia służebności przesyłu. Z tych zasadniczych przyczyn i dzieląc argumenty przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd odwoławczy oddalił apelację uczestnika postępowania, jako nieuzasadnioną (na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art.13§2 k.p.c.).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o art. 520 §1 k.p.c. jako generalną regułę postępowania nieprocesowego. Nie było bowiem okoliczności do przyjęcia zasad szczególnych rozdziału kosztów z dalszych paragrafów powołanego artykułu skoro postępowanie niniejsze w równym stopniu dotyczyło sytuacji prawnej wnioskodawcy i uczestników postępowania.